

polecane przez
egzaminatorów

**pewniak
na teście**

Adam Mickiewicz

Pan Tadeusz

GRĘG
WYDAWNICTWO EDUKACYJNE

Adam Mickiewicz
Pan Tadeusz

Autorka opracowania:
Barbara Włodarczyk

Korekta:
Agnieszka Nawrot
Szymon Rój
Agnieszka Woźny

Ilustracje:
Paulina Wyrst

ISBN: 978-83-7327-192-0

Wydanie VI zaktualizowane

Copyright by Wydawnictwo GREG® Sp. z o.o.

2026

Wydawnictwo GREG®
ul. Klasztorna 2B
31-979 Kraków
tel. 12 680 15 50
greg.pl

Księgarnia internetowa: greg.pl

Znak firmowy GREG® zastrzeżony w Urzędzie Patentowym RP.
Wszystkie prawa zastrzeżone.
Żadna część niniejszej publikacji nie może być reprodukowana
lub przedrukowana bez pisemnej zgody Wydawnictwa GREG®.

Skład i łamanie:
Patrycja Pączek

Layout:
Pracownia Register

Okładka:
Aleksandra Zimoch

Księga I

GOSPODARSTWO

Treść: Powrót panicza – Spotkanie się najpierwsze w pokoiku, drugie u stołu – Ważna Sędziego nauka o grzeczności – Podkomorzego uwagi polityczne nad modami – Początek sporu o Kusego i Sokoła – Żale Wojskiego – Ostatni Woźny Trybunału – Rzut oka na ówczesny stan polityczny Litwy i Europy.

Litwo! Ojczyzno moja! ty jesteś jak zdrowie.
Ile cię trzeba cenić, ten tylko się dowie,
Kto cię stracił. Dziś piękność twą w całej ozdobie
Widzę i opisuję, bo tęsknię po tobie.

- Panno Święta, co jasnej bronisz Częstochowy
I w Ostrej świecisz Bramie! Ty, co gród zamkowy
Nowogródzki ochraniasz z jego wiernym ludem!
Jak mnie dziecko do zdrowia powróciłaś cudem
(Gdy od płaczącej matki pod Twoją opiekę
[10] Ofiarowany, martwą podniosłem powiekę
I zaraz mogłem pieszo do Twych świątyń progu
Iść za wrócone życie podziękować Bogu),
Tak nas powrócisz cudem na ojczyzny łono.
Tymczasem przenoś moją duszę utęsknioną
Do tych pagórków leśnych, do tych łąk zielonych,
Szeroko nad błękitnym Niemnem rozciągnionych;
Do tych pól malowanych zbożem rozmaitem,
Wyzłacanych pszenicą, posrebrzanych żytem;
Gdzie bursztynowy świerzop¹, gryka² jak śnieg biała,
[20] Gdzie panieńskim rumieńcem dzięcielina³ pała,
A wszystko przepasane jakby wstęgą, miedzą
Zieloną, na niej z rzadka ciche grusze siedzą.

Opis przyrody –
Okolice Niemna
(plastyczność)

¹ *świerzop* – prawdopodobnie chodzi o żółto kwitnący rzepak, z którego produkowano olej służący do oświetlania izb (kaganki olejne).

² *gryka* – inaczej tatarka (reg.) biała kwitnąca roślina; z jej nasion produkuje się kaszę gryczaną.

³ *dzięcielina* – koniczyna.

Zbladł i Asesor, widzą – fatalnie się dzieje,
 Owa źmija im dalej, tym bardziej dłużej,
 Już rwie się wpół, już znikła owa szyja pyłu,
 [950] Głowa już blisko lasu, ogony – gdzie z tyłu!
 Głowa niknie, raz jeszcze jakby kto kutasem
 Mignął: w las wpadła; ogon urwał się pod lasem.

Biedne psy, ogłupiałe biegały pod gajem,
 Zdawały się naradzać, oskarżać nawzajem;
 Wreszcie wracają, z wolna skacząc przez zagony,
 Spuściły uszy, tulą do brzucha ogony
 I przybiegłszy, ze wstydu nie śmieją wznieść oczu,
 I zamiast iść do panów, stały na uboczu.

Rejent spuścił ku piersiom zasępione czoło,
 [960] Asesor rzucał okiem, ale niewesoło,
 Potem zaczęli oba słuchaczom wywodzić:
 Jak ich charty bez smycza nie nawykły chodzić,
 Jak kot znienacka wypadł, jak źle był poszczuty
 Na roli, gdzie psom chyba trzeba by wdziać buty,
 Tak pełno wszędzie głązów i ostrych kamieni.
 Mądrze rzecz wyłuszczali szczwacze doświadczeni;
 Myśliwi z tych mów wiele mogliby korzystać,
 Lecz nie słuchali pilnie; ci zaczęli świstać,
 Ci śmiać się w głos, ci, mając niedźwiedzia w pamięci,
 [970] Gadali o nim, świeżą obławą zajęci.

Wojski ledwie raz okiem za zajęcem rzucił;
 Widząc, że uciekł, głowę obojętnie zwrócił
 I kończył rzecz przerwana:

„Na czym więc stanąłem?

Aha! na tym, że obu za słowo ująłem,
 Iż będą strzelali się przez niedźwiedzią skórę.
 Szlachta w krzyk: «To śmierć pewna! Prawie rura w rurę!»
 A ja w śmiech, bo mnie uczył mój przyjaciel Maro,
 Że skóra zwierza nie jest lada jaką miarą.

Wątki – opowieść
 Wojskiego o Domejce
 i Dowejce – zakończenie

Wszak wiecie Waćpanowie, jak królowa Dydo³⁶
 [980] Przypłynęła do Libów i tam z wielką biędą
 Wytargowała sobie taki ziemi kawał,
 Który by się wołową skórą nakryć dawał;
 Na tym kawałku ziemi stanęła Kartago!
 Więc ja to sobie w nocy rozbieram z uwagą.

Ledwie dniało, już z jednej strony taradejką³⁷
 Jedzie Dowejko, z drugiej na koniu Domejko.
 Patrzą, aż tu przez rzekę leży most kosmaty,
 Pas ze skóry niedźwiedziej porzniętej na szmaty.
 Postawiłem Dowejkę na zwierza ogonie
 [990] Z jednej strony, Domejkę zaś na drugiej stronie.
 «Pukajcie teraz – rzekłem – choć przez całe życie,
 Lecz póty was nie spuszczę, aż się pogodzicie».
 Oni w złość; a tu szlachta kładnie się na ziemi
 Od śmiechu, a ja z księdzem słowy poważnemi
 Nuż im z Ewanieliji, z statutów dowodzić;
 Nie ma rady: – śmieli się i musieli zgodzić.

Spór ich potem w dozgonną przyjaźń się zamienił,
 I Dowejko się z siostrą Domejki ożenił,
 Domejko pojął siostrę szwagra, Dowejkównę,
 [1000] Podzielili majątek na dwie części równe,
 A w miejscu, gdzie się zdarzył tak dziwny przypadek,
 Pobudowawszy karczmę nazwali N i e d ź w i a d e k’.

³⁶ *królowa Dydo* – według mitologii rzymskiej królowa Dydona wyrzucona ze swych rodzinnych włości dożyła do Afryki i od Libów wytargowała taką ilość ziemi, jaka dałaby się nakryć wołową skórą. Mądra królowa pocięła skórę byka na cieniutkie paski i otoczyła nimi szmat ziemi. W tym miejscu powstało miasto – Kartagina.

³⁷ *taradejka* – mała bryczka.

[540] Jankiel wymknął się milczkiem, oklep; Prusak równie,
Nie słuchany, choć jeszcze rozprawiał wymownie,
Chciał zmykać, szlachta w pogoń, wołając, że zdradził.
Mickiewicz stał z daleka, ni krzyrzył, ni radził,
Ale z miny poznano, że coś złego knuje,
Więc do kordów, i hajże! On się rejteruje,
Odcina się, już ranny, przyparty do płotów,
Gdy mu skoczył na odsiecz Zan i trzech Czeczotów.
Zaczem rozjęto szlachtę, ale w tym rozruchu
Dwóch było ciętych w ręce, ktoś dostał po uchu.

[550] Reszta wsiadała na koń.

Hrabia i Gerwazy

Porządkują, rozdają oręż, rozkazy.

W końcu wszyscy przez długą zaścianku ulicę

Puścili się w cwał, krzycząc: „Hajże na Soplice!”

Księga VIII

ZAJAZD

Treść: Astronomia Wojskiego – Uwaga Podkomorzego nad kometami – Tajemnicza scena w pokoju Sędziego – Tadeusz, chcąc zręcznie wyplątać się, wpada w wielkie kłopoty – Nowa Dydo¹ – Zajazd – Ostatnia woźnińska protestacja – Hrabia zdobywa Soplicowo – Szturm i rzeź – Gerwazy piwnicznym – Uczta zajazdowa.

Przed burzą bywa chwila cicha i ponura,
Kiedy nad głowy ludzi przyleciawszy chmura
Stanie i grożąc twarzą, dech wiatrów zatrzyma,
Milczy, obiega ziemię błyskawic oczyma,
Znacząc te miejsca, gdzie wnet ciśnie grom po gromie:
Tej ciszy chwila była w Soplicowskim domu.
Myśliłbyś, że przecucie nadzwyczajnych zdarzeń
Ścięło usta i wzniosło duchy w kraje marzeń.

Opis przyrody – przed burzą

- Po wieczerzy i Sędzia, i goście ze dworu
[10] Wychodzą na dziedziniec używać wieczoru;
Zasiadają na przyzbach wystanych murawą;
Całe grono z posepną i cichą postawą
Pogląda w niebo, które zdawało się zniżać,
Ścieśniać i coraz bardziej ku ziemi przybliżać,
Aż oboje, skrywszy się pod zasłonę ciemną
Jak kochankowie, wszczęli rozmowę tajemną,
Tłumacząc swe uczucia w westchnieniach tłumionych,
Szeptach, szmerach i słowach na wpół wymówionych,
Z których składa się dziwna muzyka wieczoru.

- [20] Zaczął ją puszczyk, jęcząc na poddaszu dworu;
Szepnęły wiotkim skrzydłem niedoperze, lecą
Pod dom, gdzie szyby okien, twarze ludzi świecą;
Bliżej zaś – niedoperzów siostrzyczki, ćmy, rojem

Opis przyrody –
muzyka wieczoru

¹ *Dydo* – Dydona, królowa Kartaginy, która zakochała się w Eneasz, a kiedy ją porzucił popełniła samobójstwo (Wergiliusz: *Eneida*). Poeta żartobliwie używa tego określenia w stosunku do Telimeny.

Pełne opracowanie

Życiorys Adama Mickiewicza

Adam Mickiewicz urodził się w wigilijną noc **1798 r.** Jego ojciec, Mikołaj, był adwokatem w Nowogródku, matka, Barbara z Majewskich – jak wszystkie ówczesne kobiety – zajmowała się domem i wychowywaniem dzieci. Obydwoje wywodzili się z drobnej szlachty, a ród Mickiewiczów pieczętował się herbem Poraj. Mały Adam zawdzięczał rodzicom spokojne i szczęśliwe dzieciństwo, wkrótce jednak przerwane śmiercią ojca w 1812 r. W tym samym roku Adam miał okazję oglądać przemarsz wojsk francuskich przez Litwę w ich drodze na Rosję.

Trzy lata później siedemnastoletni Mickiewicz został studentem Uniwersytetu Wileńskiego. W 1817 r. z kolegami: Tomaszem Zanem, Onufrym Pietraszkiewiczem i Józefem Jeżowskim założył Towarzystwo Filomatów. Ta konspiracyjna organizacja miała na celu samokształcenie studentów.

Zaniepokojone władze Uniwersytetu szybko rozwiązały organizację (1820). W efekcie w miejsce Towarzystwa Filomatów powstało zakonspirowane, tajne Towarzystwo Filaretów. Adam Mickiewicz był wśród jego członków-założycieli.

W 1819 r. ukończył studia i wyjechał do Kowna, by objąć tam posadę nauczyciela i odpracować w ten sposób stypendium. Po dwóch latach pracy uzyskał roczny urlop naukowy dla napisania i obronienia pracy magisterskiej (1821–1822). Ten czas spędził w Wilnie, wśród przyjaciół. Przeżył wtedy swą pierwszą, młodzieńczą miłość do Maryli Wereszczakówny, zamożnej panny z ziemiańskiego domu, którą poznał na wakacjach w Tuhanowiczach w 1820 r. Ta niespełniona miłość odcisnęła piętno na całej twórczości Mickiewicza. Bogatą pannę wydano za mąż za hrabiego Wawrzyńca Puttkamera.

W prowincjonalnym Kownie Mickiewicz tworzył pierwsze liczące się w jego dorobku utwory: balladę *Romantyczność*, *Odę do młodości*, *Grażynę*, *Dziady* (część II i IV). Wydany w 1822 r. w Wilnie tomik *Ballady i romanse* otworzył nową epokę w literaturze polskiej – epokę romantyzmu.

Kiedy na tablicy wileńskiego gimnazjum pojawił się napis dla uczczenia Konstytucji 3 maja, uznano to za objaw rewolucyjny i zarządzone śledztwo, w wyniku którego władze dotarły do Towarzystwa Filaretów, aresztując setki uczniów i studentów. W nocy z 23 na 24 października został aresztowany również Mickiewicz. Skazano go na zesłanie w głąb Rosji.

25 października 1824 r. poeta zmuszony był opuścić Litwę. W Petersburgu witali go po bratersku i Polacy, i Rosjanie (poeci Konrad Rylejew i Aleksander Bestużew). Wkrótce ministerstwo mianowało Mickiewicza nauczycielem w liceum w Odessie. Odbył wycieczkę na Krym w towarzystwie państwa Sobańskich i Henryka Rzewuskiego.

plastyczną; pamiętał „miłe strony rodzinne” dokładnie, a praca nad epopeją pozwoliła mu wrócić myślą na Litwę: „Paryż tak obrzydziłem, że ledwie już mogę wytrzymać” – zwierzał się w liście Odyńcowi.

Na podstawie *Epilogu* wydanego pośmiertnie wskazuje się też na takie przyczyny powstawania dzieła, jak **tęsknota za ojczyzną i chęć ucieczki od emigracyjnych sporów i swarów w „kraj lat dziecińczych”**. Warto tu dodać, że pierwsze księgi *Pana Tadeusza* powstawały w okresie żywej działalności poety w środowisku emigracyjnym i nadziei na zmiany polityczne na kontynencie europejskim; dopiero późniejsze rozczarowanie monarchistyczną Europą, niezainteresowaną wolnościowymi dążeniami niektórych narodów, znalazło wyraz w pesymistycznym *Epilogu* – ale optymistyczny nastrój *Pana Tadeusza* nie został zakłócony.

Wyjaśnienie tytułu utworu

Pewniak na teście

Fragment tytułu	Znaczenie fragmentu
<i>Pan Tadeusz</i>	Tadeusz Soplica jest jednym z wielu bohaterów: przeciętnym człowiekiem, przedstawicielem młodego pokolenia.
<i>czyli ostatni zajazd na Litwie</i>	Ukazany jest zajazd, czyli zbrojne najechnanie posiadłości w celu odebrania dóbr przyznanych wyrokiem sądowym. Ostatni w epopei okazuje się nie tylko ten staropolski zwyczaj. Świat szlachecki odchodzi w przeszłość. Akcja rozgrywa się na Litwie w majątku Soplicowo i w zaścianku Dobrzyn.
<i>Historia szlachecka</i>	Narrator snuje opowieść o polskiej szlachcie, która jest głównym bohaterem utworu.
<i>z r. 1811 i 1812</i>	Akcja obejmuje kilka dni lata 1811 r. i jeden wiosenny dzień 1812 r. Wydarzenia przedstawione są na tle ważnych wypadków historycznych, związanych z kampanią napoleońską i marszem wojsk cesarza Francuzów na Moskwę.
<i>we dwunastu księgach</i>	Epopeja składa się z 12 ksiąg opatrzonych tytułami i rozbudowanymi podtytułami, w których zamieszczono informacje o wydarzeniach opowiedzianych w danej księdze.
<i>wierszem</i>	Pan Tadeusz ma formę wierszowaną. Napisany został trzynastozgłoskowcem (w każdym wersie jest 13 sylab), o rymach parzystych aa bb.

Pewniak na teście

Czas i miejsce akcji

Czas fabularny, wydarzenia historyczne

Fabula *Pana Tadeusza* obejmuje czas od 1791 do 1812 r. Kończącą datę podaje sam poeta, początkowej możemy domniemywać na podstawie znajomości tekstu i historii Polski.

Bohaterowie utworu

Jacek Soplica – Książd Robak – ojciec Tadeusza Soplicy – jego losy stanowią podstawę fabularną dzieła;

Sędzia Soplica – właściciel Soplicowa, brat Jacka Soplicy, ich ojciec był Podczaszym;

Tadeusz Soplica – syn Jacka Soplicy, bratanek Sędziego, młody panicz, kawaler zachwycający się polską przyrodą;

Wojski Hreczecha – daleki krewny i przyjaciel Sędziego, osiadł w Soplicowie razem z córką Teklą, opowiadał historię sporu Dowejki i Domejki;

Woźny Protazy Brzuchalski – woźny sądowy, osiadł w domu Sędziego jako jego zaufany sługa;

Telimena – daleka krewna Sopliców, związana też w niejasny do końca sposób z rodem Horeszków, opiekuje się Zosią; postać pełna tajemnic;

Zosia¹ – córka zmarłej na Syberii Ewy Horeszkówny, wychowanka Telimeny, zajmuje się ptactwem w Soplicowie;

Stolnik Horeszko – ojciec Ewy, dziadek Zosi; spokrewniony z rodami arystokratycznymi; przedstawiciele jego rodziny zasiadali w Senacie; zabity przez Jacka Soplicę;

Hrabia² – młody panicz, kawaler, ostatni z rodu Horeszków w linii żeńskiej;

Klucznik Gerwazy Rębajło – wierny sługa Horeszków, zwany też Mopankiem, Syczorykiem; organizator zajazdu;

Podkomorzy – znajomy i przyjaciel Sędziego;

Asesor – znajomy Sędziego, naczelnik policji powiatowej;

Rejent Bolesta – znajomy Sędziego, urzędnik przy sądzie ziemskim;

Jankiel – Żyd, karczmarz, związany z Polską patriotą;

Maciej Dobrzyński – mądry, cieszący się szacunkiem stary szlachcic, przedstawiciel szlachty zaściankowej;

Bartek zwany **Prusakiem**, **Maciek Kropiciel** zwany **Chrzcicielem**, **Bartek Brzytewka** (lub **Szydełko**), **Maciek Konewka** – przedstawiciele szlachty zaściankowej;

Major Płut – Polak, który służy w rosyjskiej armii;

Kapitan Ryków – Rosjanin, służbista.

W utworze pojawiają się też **trzy ważne postaci historyczne**:

Generał Jan Henryk Dąbrowski – twórca **Legionów Polskich we Włoszech**. Najpierw słyszymy o nim w opowieściach bohaterów, jest postacią oczekiwaną z niecierpliwością na Litwie. Potem pojawia się wraz z legionistami w Soplicowie, **bierze udział w uczcie zaręczynowej Tadeusza i Zosi**.

¹ Choć w wielu opracowaniach spotkasz się z opisem tej postaci jako Zosia Horeszkówna, w rzeczywistości bohaterka nie mogła nazywać się w ten sposób. Musiała nosić nazwisko swojego ojca – kasztelana, za którego wydano Ewę. Tego nazwiska jednak nie znamy.

² Hrabia również opisywany jest często jako Hrabia Horeszko – ale i on, podobnie jak Zosia, nie nosi tego nazwiska. Z rodu Horeszków pochodziła jego matka, a więc on sam musi nosić (nieznane czytelnikowi) nazwisko ojca.

27. Dżokeje Horeszki napadają na Soplicowo, zamykają jego mieszkańców w dworku, szlachta dobrzyńska urządza wielką ucztę, korzystając z zapasów Sędziego.
28. Do Soplicowa przybywa regiment Rosjan, żołnierze aresztują szlachtę.
29. Z pomocą przybywa Robak, dzięki jego fortelowi udaje się uwolnić Dobrzyńskich i już wszyscy razem w zgodzie walczą przeciw Rosjanom; Polacy wygrywają „bitwę”, ale w obawie o wolność ci, którzy brali w niej udział, muszą udać się na emigrację.
30. Ranny w bitwie Jacek wyznaje na łożu śmierci swoje winy i uzyskuje przebaczenie Gerwazego.
31. Rok 1812, do Soplicowa na czele Legionów Polskich przybywają generałowie: Kniaziewicz, Małachowski, Giedrojc, Grabowski; odbywają się zaręczyny Tadeusza i Zosi, którzy postanawiają uwłaszczyć chłopów i przyjąć ich do herbu; Jankiel gra swój koncert, zostaje odtańczony ostatni polonez; pojawiają się pozostałe pary narzeczonych: Asesor i Tekla Hreczeszanka oraz Rejent i Teli-
mena; nad roztańczonym i rozśpiewanym Soplicowem zachodzi słońce.

Streszczenie szczegółowe

Księga I Gospodarstwo **Dzień pierwszy**

Do Soplicowa przyjeżdża Tadeusz Soplica, dwudziestoletni młodzieniec, który właśnie skończył naukę w Wilnie. Dziwi się pustce panującej w dworze, ale biegnie przywitać się z domem, w którym spędził dzieciństwo, wyraźnie cieszy go powrót do tego miejsca, które widział ostatni raz jako dziecko (dlatego wszystko wydaje mu się mniejsze i nie tak wspaniałe, jak zapamiętał). Okazuje się, że jego były pokój jest „mieszkan-
niem kobiecym”, a chwilę później Tadeusz poznaje jego lokatorkę – młodziutką dziewczynę. Obydwoje są wielce zmieszani spotkaniem, Zosia ucieka. Tadeusz natomiast wpada w objęcia Wojskiego i razem idą do lasu, dokąd udało się na spacer całe towarzystwo. Do Soplicowa bowiem zjechało sporo gości w związku z procesem Sopliców i Horeszków o zamek. Przede wszystkim przybył Podkomorzy, który miał rozsądzić zwaśnione rodziny, Asesor i Rejent jako urzędnicy sądowi, kapitan Ryków (Rosjanin) i inni nie wymienieni z nazwiska znajomi. Wszyscy wracają z lasu w kolejności, jaką nakazują obyczaje: najpierw małe dzieci z opiekunem, potem Sędzia z Podkomorzyną, Podkomorzy z rodziną, za nimi panny, a w niewielkim odstępnie za nimi młodzież.

Wieczorem w zamku wydano wieczerzę, w czasie której Sędzia wygłosił „ważną naukę o grzeczności”, Podkomorzy wypowiedział się na temat mody francuskiej, Tadeusz flirtował z Telimeną (którą uważał za dziewczynę spotkaną w pokoju i dlatego drażniło go określenie „ciocia”, jakim nazywano jego z nią relacje), a Rejent z Asesorem spierali się o zalety swoich psów myśliwskich (Kusego i Sokoła). Gdy wszyscy goście poszli spać, do dworu przybyła potajemnie jeszcze jedna osoba – ksiądz Robak, który kazał obudzić Sędziego.

przygotowywał powstanie na Litwie, wziął udział w bitwie w Soplicowie. Tam ostatecznie wyznał swoje winy podczas spowiedzi. Po śmierci doczekał się rehabilitacji.

II. Wątek sporu o zamek: Zamek sąsiadował z ziemiami Sopliców; przez czterysta lat należał do Horeszków, ale w czasie konfederacji targowickiej jego część zabrano i dano Soplicom, gdyż Rosjanie uważali, że Jacek stał po ich stronie, i chcieli w ten sposób go nagrodzić.

1. Popadanie zamku w ruinę po śmierci Stolnika.
2. Zainteresowanie zamkiem przez Hrabiego (z powodu romantycznego wyglądu ruin).
3. Zainteresowanie zamkiem przez Sędziego i proces sądowy (z przekory i awanturnictwa).
4. Długotrwałe procesy, spadek zainteresowania Hrabiego zamkiem.
5. Zaostrenie sporu – opowieść Gerwazego o losach Stolnika.
6. Zmiana zamiarów Hrabiego co do sprzedaży zamku.
7. Kłótnia po polowaniu i decyzja o zajeździe na Soplicowo.
8. Zajazd.
9. Szlachetna postawa Hrabiego – ratowanie Sopliców przed groźbą utraty życia.
10. Pojawienie się Rosjan i zjednoczenie przeciw nim Sopliców i Horeszków (**patryotyzm ponad sąsiedzkimi sporami**).
11. Szlachetna postawa Sędziego – rezygnacja z zaskarżenia Horeszków do sądu.
12. Ostateczne rozwiązanie konfliktu przez małżeństwo Tadeusza i Zosi.

Proces o zamek między Sędzią a Hrabią, ostatnim krewnym Horeszków, jest bardzo ważny w utworze. Gerwazy starał się, aby zamek nie dostał się w ręce Sopliców. Zorganizowano zajazd. Spór zakończył się szczęśliwie – zaręczynami Tadeusza z Zosią.

III. Wątek miłosny: Jacek Soplica chciał, by jego syn, Tadeusz, ożenił się z Zosią. Okazało się jednak, że także Telimena miała małżeńskie zamiary w stosunku do młodego Soplicy. Jej flirt z Tadeuszem zakończył się dość burzliwie, kiedy młody bohater zorientował się, że podczas pierwszego przelotnego spotkania pomylił Telimenę z Zosią i tak naprawdę kocha Zosię. Zrozpaczony i zawstydzony Tadeusz postanawia opuścić Soplicowo, za co dostaje reprimendę od Sędziego. Ostatecznie po powrocie z wojny odbywają się zaręczyny młodzieńca z Zosią, a Telimeny z Rejentem.

IV. Wątek Kusego i Sokoła: Kłótnia Asesora z Rejentem o to, czy chart jest bardziej sprawny, przewija się przez karty utworu. Podczas polowania niestety oba psy się skompromitowały, jednak po interwencji Wojskiego potwierdzono sprawność i Kusego, i Sokoła.

Spis treści

PAN TADEUSZ

Księga I	5
Księga II	34
Księga III	57
Księga IV	79
Księga V	108
Księga VI	134
Księga VII	152
Księga VIII	169
Księga IX	193
Księga X	215
Księga XI	241
Księga XII	261
Epilog	286
Objaśnienia poety	290

KRÓTKIE OPRACOWANIE

Krótko o utworze	301
Krótkie streszczenie	302
Motywy	303

PEŁNE OPRACOWANIE

Życiorys Adama Mickiewicza	304
Geneza <i>Pana Tadeusza</i>	306
Wyjaśnienie tytułu utworu	307
Czas i miejsce akcji	307
Bohaterowie utworu	310
Plan wydarzeń	311
Streszczenie szczegółowe	313
Wątki epopei	323
Charakterystyka głównego bohatera	325
Charakterystyka pozostałych postaci	329
Gatunek i budowa utworu – <i>Pan Tadeusz</i> , czyli epopeja narodowa	334
Problematyka utworu	337
Idealizacja świata przedstawionego	341
Indeks komentarzy do tekstu	342

opracowanie
charakterystyka
problematyka

streszczenie

ważny cytat

pewniak
ucz się tego, o co zapytają!

Pewniak
na teście

lektury Grega. Zaufaj sprawdzonej marce!

Najnowsze wydania zawierają odpowiedzi na pytania z podręczników i testów.

Pełnej oferty szukaj w najlepszych księgarniach.

ISBN 978-83-7327-192-0

9 788373 271920 >

GREG
WYDAWNICTWO

Wydawnictwo GREG
ul. Klasztorna 2B ■ 31-979 Kraków
www.greg.pl